

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Olof Berggren
6/3 40.

Berättelser

af

Hickorna Schück

Svenska Folkets Upplaga

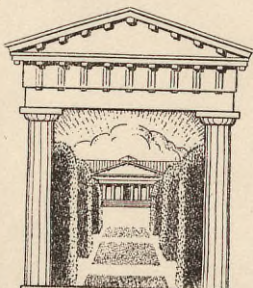
1

— (S) —

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

14554

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

Beskrifning på fliékorna Schüek.

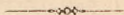
Den älstå i årdningen som hette Elsa var snäll och hjälpsam mot sina syskon samt gifmild. Och *lite* snygg i håret samt ren i ansigte. Samt kunde sina läxor bra. Hon kunde skriva och läsa samt sy. Hon hade en lätt fattningsgåfva. Den tredje*) som hette Ester var också snäll och gifmild. Hon hade lett för att gråta. Hon liknade sin äldre syster och hon kunde också sina läxor. Och kunde, utmärkt skriva samt läsa upp värser. Hon hade också lett att fatta saker. Hon var alltid ren i ansigte och snygg i håret. Den fjårde som hette Harriet var *lite* snäll mot sina syskon. Hon hade en lätt fattningsgåfva, men hon ville ej använda sin hjärna så mycket. Hon var ej så snäll som sina syskon. Det enda som hon kunde var att räkna och hon kunde *lite* svensk historja. Hon var just icke så vacker i ansigte. Den femte var heftig men hon ångrade sig då genast och liknade derfor

*) Författarinna — själf den andra i ordningen af syskonen — har af sin blygsamhet hindrats att gifva en karaktåristik af sig själf.

Utgifvarens anmärkning.

Gustaf Adolf. Hon hade lett för att skrifva och läsa och rekna samt stava ord. Hon var ändå mycket snäll flicka. Den sjätte var snäll och tyckte mycket om sina syskon. Hon var mild och liknade därför Erik Jedvardson. Hon var vacker hon var ljushårig. Hon var mycket snäll mot sin syster Laura.

Gerda Schück.

Underbar räddning.

På 1400-talet bodde i Wärmeland en bergsman vid namn Albrekt Olson som hade två barn en gosse och en flicka samt deras moder i stugan. Fadern var mycket fattig så att det var svårt att skaffa föda, men modern var mycket arbetsam men barnen voro för små att hjälpa till. En gång var fadern ute på sjön, och modern var ensam hemma med sina små, modern satt och läste i biblen för de små som lyssnade uppmärksamt på. Medan modern satt och läste såg gossen emällanåt ut åt sjön emällanåt mot den stjärnklara himmel, slutligen gick han ut ty han hade sett en båt på sjön han sade åt modern att han ville gå ut ett tag ty, när han såg båten tyckte han se fadern uti den.

Modern som satt och läste i biblen som vi hörde var så uppmärksam så att hon ej hörde det, och det var bara flickan som hörde det och hon sade att han gerna kunde gå. När gossen kom ut såg han båten komma närmare och närmare, gossen gick upp på en sten och såg ut åt det vida hafvet, bäst han stod der, hörde han ett skott och han blef mycket rädd och tänkte gå in i stugan — men i det samma snafvade han och föll ner på den klippiga stranden och vågorna svallade upp och drog honom med

sig i vattnet. I det samma hördes ett rytande och en varg kom emot den lilla gossen men han hade fallit i en dvala så att han ej hörde eller såg, så att vargen kunde med lätthet taga honom och föra gossen till sin håla. Gossen vaknade först när han låg hoss vargarne och de små höll på att leka med varanda. Gossen kunde knappas tala af förskräckelse och i det samma kom den stora vargen hem med ett stycke kött i munnen som han troligen tagit det ifrån något rofdjur som han dödat. Nu skola vi tala om gossens föräldrar och lilla flickan. Fadern hade nämligen kommit hem och båten som lilla gossen hade sett var en stock som var så rutten och gammal som flöt på vattnet och mannen som gossen trott vara fadern var bara en fågel som satt på stocken. När modern som satt och läste som vi hörde och flickan som hette Berta talade om det för morden och hon geck genast ut och sökte efter gossen men då hon ej fann honom trodde hon att fadern hade kommit hem och han då ej fått något fiske tänkte han skaffa sig litet villebråd och tagit gossen med sig. Och så gick hon in i stugan och tänkte ej på dem mera. Fadern kom snart hem och modern frågade fadern vad gossen fans, fadern sade att han ej sitt gossen alls modern blef mycket förskräckt men hämtade sig snart och trodde att gossen hade gått till hennes svåger som bodde i närheten och han stannat kvar der öfver natten, och att han nog kommer hem i morgon. Emällertid hade gossen ej ännu kommit hem och hade varit borta i två dagar. Slutligen gick modern till sin svåger som hette Edvar Strögren och frågade honom om han hade sett gossen men han sade att han ej sett honom, de gingo då hem

Modern sade att hon måste gå hem och berätta för fadern och bad svågern följa med hem han jakade och földe med. Edvar berättade att han hade hört ett rytande och att han hade sett en varg som hade tagit två får ifrån hans boskap och sedan gått upp på berget som låg bakom hans koja och så när i dalen. När modern kom hem berättade hon allting för fadern och sade »I morgon skola vi gå ut och söka taga reda på vargen» och svågern sade att han földe med. Det var på Lördan då de begofvo sig åstad. Efter många svåra försök fick de slutligen reda på vargens håla — men gossen var ej där och det var bara de små vargarne som låg der. Svågern hade en bössa med sig och han sköt dem genast. De sökte efter gossen i var-enga vrå men förgäves och till slut måste de begifva sig hem. Två dagar derefter på kvällen skrapade det på dörren och modern öppnade den och hvad fick hon väl se, sitt älskade barn och han red på vargens rygg och vargen stod orörlig och då man gick och ville taga ner bar-net lag sig vargen ner på knäna. Och gossen föll om halsen och kyste båda föräldrane och sin syster hjärtligt. Nu berättade gossen «att han vaknade först när han låg hoss vargarne och hade sen stora vargen kommit hem de små vargarnes mamma kommit hem med en mängd kvistar och gick han flere gånger efter mera och mera och slut-ligen tog han gossen med sig och visade honom en hög med qvistar. Gossen förstod att han skulle samla upp kvistarne och hjälpte till att bära hem. Och så gjorde han och vargen en håla som sen gossen låg uti om nätterna. Vargen gick var morgon efter mat åt gossen, annarst hade han nog svältit ihjel, men Föresynen vakade öfver honom

och vargen dödade en mängd får och kalvar och han tog ju också af Edvar Strögren två får utaf hans boskap. På Måndan lag sig vargen ner vid gossens håla han förstod att han skulle sätta sig på vargens rygg och så bar det utav i den värsta fart hem till mor och far samt syster». Så slutade gossens öde, och det var den gladaste dag i kojan.

Upsala den 21 November 1889.

Elsa Schück.

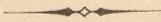
En underbar berättelse.

Det bodde i norra Dalarne en familj som hette Rosenberg. De hade ej ett enda barn. Den 19 Januari födes en liten gosse vid namn Johan. Han var en rask och modig gosse. Vid 21 års ålder tog han afsked af sina föräldrar för att resa ut i vida världen för att skaffa sig tjänst. Han kom till Norge hos en bergsman vid namn Gustaf Wrangel. Han tjenade hos honom i 7 år. När han var der fick han höra att en del af svenska folket hade lidit skeppsbrot på en resa till Kina. Han reste dit med några arbetskarlar på ett skepp som han lånade hos en bekant hvilken också följde med på resan. Det var en lång och farlig resa, de voro nära att förgås många gånger. Men då de kommo till skeppet, fick de se att många hade dött men några lefde. Styrmannen och kaptenen hade dött. De som lefde blefvo mycket glada när de fingo se skeppet komma för att rädda dem. Johan skickade sina följeslagare till den närmaste ort för att skaffa mat och skepp åt de skeppsbrutna. Då de skaffat skepp och mat reste Johan och hans följeslagare hem till Norge Några år derefter kom ett bref till honom med tusen kronor som belöning för att han räddade de skeppsbrutna.

Han blef hvida berömd i Sverige och kallades Sverges befriare för det att han räddade en del af svenska folket, detta tilldrog sig 1359. Man har många berättelser om denne tappre hjelte och han räddade många menniskor. Snart dog husbonden och han reste hem till sitt fädernesland Sverige. När han kom hem till Sverige talade slägingarne om för honom, att hans föräldrar hade flyttat till Närrike. Han reste dit, men han hann ej komma till Närrike förr än han underrätades om den sorgliga händelsen, att hans föräldrar voro döda och efterlemnade en liten gosse som var blott 10 år gammal när hans föräldrar dogo. Han hette Karl. Denna lille gosse tog Johan i sin vård och uppfostrade honom hos sig. Och han blef gift och fick många barn och hade broden hos sig. Och sönerne liknade fadern de voro modiga samt starka. Och döttrane liknade sin mor som var arbetsam. De lefde länge och lyckliga tillsammans. Barnen blefvo lika utmärkta som föräldrane. Och nu är det slut med denna berättelse.

Gerda Schück.

född 1880.

En berättelse om en adelsman.

Det bodde på 1460-talet i Vestergötland en adelsman benemd Gustaf Blommgren. Han var en ganska förståndig men skelfrädig och pockande man. En gong upptredde han på rigsdagen, och befalde att folket skulle betala 13799 kr. Men då ej folket ville sammtyccka dertill, blef han ond och sade »jag skall tala om för kungen, om ni ej lyder». Men då kom en man benemd Johan Lingren, han tog honom i kragen och ruskade honom så att han skrek, han sade att han ej skulle få vara mera i Vestergötland. Då gick han. Han kom till Östergötland. Han blef munk i Vadstena kloster. Han gick omkring på landsvägarna med en flaska vin och litett mat. Han upptäckte monga, dem tog han, och förde dem till klostret. Dessa människor fingo mat, och de blefvo alla friska ijen, och fingo resa hem. Slutligen ville han ej vara mera i klostret utan rymde därifrån och blef en tiggare. Slutligen kom han till Vestergötland. Han kom till Alingsås. Han sökte monga platsér, men alla voro upptagna. Slutligen blef han lärare i en skola i Alingsås. Han läste flitigt med barnen. Han dog den 24 Mars 1510 75 år gammal. Han sörjdes af både unga och gamla.

Upsala 1889.

Ester Schück.

född 1881.

6

Upsala, Edv. Berlings boktryckeri, 1889.